

WpT. 21.12

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w Elblągu
02-600 Elbląg, ul. Zw. Jędrzejowskiego 14A
tel. (0-52) 611 45 01

Elbląg, dnia 19 grudnia 2011 r.

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu w składzie:

1. Przewodniczący składu orzekającego	-	Alicja Czajka (sprawozdawca)
2. Członek składu orzekającego	-	Urszula Wolna
3. Członek składu orzekającego	-	Krzysztof Gruszczyński

- działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 in fine ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2000 r. DzU nr 98, poz. 1071 ze zmianami¹)- po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2011 r. odwołania złożonego przez Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich, ul. Ursynowska 22/2, 02-605 Warszawa od decyzji wydanej przez Burmistrza Morąga w dniu 9 listopada 2011 r. nr OS.1431.2011 orzekającej o odmowie udostępnienia informacji publicznej

o r z e k a:

- uchylić zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji i umorzyć postępowanie tego organu.

U Z A S A D N I E N I E

Opisaną na wstępie decyzją Burmistrz Morąga odmówił wnioskodawcy - Stowarzyszeniu Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich w Warszawie udostępnienia informacji publicznej - tj. kopii faktur i rachunków potwierdzających realizację wydatków ze środków funduszu sołectkiego w 2010 r. Motywując odmowę organ wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, aby dokument podlegał udostępnieniu w trybie ustawy musi mieć cechy dokumentu urzędowego tj. być oświadczeniem woli lub wiedzy, utrwalonym lub podpisanym w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowanym do innego podmiotu lub złożonym do akt sprawy. W ocenie organu treść powyższego przepisu wskazuje jednoznacznie na to, że faktury i rachunki oznaczone we wniosku nie mogą być udostępnione w trybie omawianej ustawy, gdyż nie są dokumentami urzędowymi.

¹ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w następujących Dziennikach Ustaw: Dz. U. z 2001 r. nr 49, poz. 509, Dz. U. z 2002 r. nr 113, poz. 984, nr 153, poz. 1271, nr 169, poz. 1387, Dz. U. z 2003 r. nr 130, poz. 1188, Dz. U. z 2004 r. nr 162, poz. 1692, Dz. U. z 2005 r. nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524 oraz Dz. U. z 2008 r. Nr 229, poz. 1539; Dz.U. z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676; Dz.U. z 2010 r. Nr 40, poz. 230; Dz.U. Nr 254, poz. 1700; Dz.U. Nr 182, poz. 1228; DzU z 2011 r. nr 6, poz. 18; DzU nr 34, poz. 173; Dz.U. Nr 106, poz. 622

Nie pochodzą bowiem od funkcjonariusza publicznego, a więc tym bardziej nie mogą być uznane za oświadczenie takiego funkcjonariusza i to złożone w ramach jego kompetencji. Organ podkreślił nadto, że faktury i rachunki nie niosą komunikatów, o jakich mowa w ustawie.

Od decyzji - w terminie prawem przepisany odwołanie złożyło Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich w Warszawie (dalej Stowarzyszenie lub SLLGO). Zarzucając skarżonej decyzji naruszenie art. 61 ust. 1 i 2 w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji poprzez nieudostępnienie informacji publicznej w postaci dokumentów potwierdzających wydatki ze środków funduszu sołeckiego w roku 2010 oraz naruszenie art. 14 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej - Stowarzyszenie wniosło o uchylenie decyzji i zobowiązanie Burmistrza Morąga do wykonania wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Szeroko uzasadniając odwołanie Stowarzyszenie wskazało przede wszystkim na to, że ustawodawca pojęcie informacji publicznej określił bardzo szeroko i że nie można utożsamiać dokumentu urzędowego z informacją publiczną. W tej kwestii podniesiono *ratio legis* normy zawartej w art. 61 Konstytucji i przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, z których wynika zasada udziału obywateli w życiu publicznym i sprawowaniu społecznej kontroli. W ocenie Stowarzyszenia, skoro informacja publiczna dotyczy spraw publicznych, w szczególności zaś majątku publicznego i gospodarki finansowej prowadzonej przez organy samorządu terytorialnego, to wynagrodzenie za wykonane na rzecz tego organu czynności mieści się w definicji informacji publicznej, w szczególności w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Z naruszeniem zatem art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 1 ustawy odmówiono Skarżącemu udostępnienia rachunków wystawionych przez zleceniobiorcę. Stowarzyszenie podniosło, że fakt, iż rachunki wystawione zostały przez podmiot prywatny, wobec czego nie stanowią dokumentów urzędowych, nie oznacza, że dokumenty nie podlegają przepisom ustawy. Informacja publiczna obejmuje bowiem swoim znaczeniem znacznie szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe.

Stowarzyszenie wiele miejsca w uzasadnieniu odwołania poświęciło także wywodom w zakresie odmowy udzielenia informacji z uwagi na konieczność ochrony dóbr osobistych.

Burmistrz Morąga działając na podstawie art. 133 Kpa przesłał odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego, przy piśmie z dnia 30 listopada 2011 r. (wpływ akt do Kolegium miał miejsce w dniu 5 grudnia 2011 r.).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując odwołanie na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2011 r. zważyło, co następuje:

Prawo dostępu do informacji publicznej jest gwarantowane przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej z 02 kwietnia 1997 r. (DzU nr 78, poz. 483 ze zmianami). Zasadniczym przepisem w tym zakresie jest art. 61 Konstytucji, który określa krąg podmiotów upoważnionych do uzyskania informacji, podmioty zobowiązane do jej udzielenia oraz granice tego prawa. Zgodnie z ust. 1 wspomnianego artykułu "Obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i

zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa". Przepis ustępu 2 art. 61 stanowi zaś, że "Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegiałnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu".

Z pewnym uproszczeniem należy przyjąć, że chodzi tu o informacje warunkujące świadomy udział obywateli w życiu publicznym, łącznie z podejmowaniem w tym zakresie decyzji w celu realizacji zasady zwierzchnictwa narodu (*W. Skrzydło: Konstytucja RP, Komentarz, Zakamycze 1999 s. 58*) lub ułatwienie sprawowania społecznej kontroli „nad procesami sprawowania władzy” (*P. Winczorek: Konstytucja RP, Komentarz, Liber 2000, s. 83*).

Ograniczenie prawa, o którym mowa, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji RP). Należy wspomnieć jeszcze o art. 54 ust. 1 Konstytucji, który zapewnia każdemu wolność pozyskiwania informacji.

Z przywołanych przepisów Konstytucji RP wynika, że prawo dostępu do informacji jest zasadą, a wszelkie ograniczenia są wyjątkami, które należy interpretować w sposób ścisły. Jak zważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 02 lipca 2003 r. w sprawie sygn. akt II SA 837/03 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>): "Ogólną zasadą wynikającą z art. 61 Konstytucji jest dostęp do informacji. Wszelkie wyjątki od tej zasady powinny być sformułowane w sposób wyraźny, a wątpliwości powinny przemawiać na rzecz dostępu". Co do trybu udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 art. 61 Konstytucji RP, tenże został określony w głównej mierze w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Przepis art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zmianami² - dalej udip) stanowi, że informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a nadto że podlega ona udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.

Powyższą definicję ustawodawca uzupełnił poprzez przykładowe wyliczenie w art. 6 ust. 1 udip rodzajów informacji podlegających udostępnieniu, w pewnym stopniu konkretyzując w ten sposób zakres przedmiotowy pojęcia informacji publicznej. Rzeczony przepis zawiera 34 podpunkty, a posłużenie się przez ustawodawcę sformułowaniem "w szczególności" świadczy o tym, że katalog zawarty w tym przepisie nie jest zamknięty. Rozwiązanie takie zostało przyjęte, ponieważ w demokratycznym państwie prawa jak najszerszy katalog informacji powinien być przedmiotem kontroli społecznej. Wyliczenie informacji publicznych podlegających udostępnieniu ma jedynie charakter przykładowy, na co wskazuje zwrot "w szczególności". Pozwala on jedynie zorientować się, do jakiego typu stanów faktycznych odnosi się dane pojęcie - porównaj wyrok Wojewódzkiego Sądu

² Zmiany ustawy zostały ogłoszone w następujących Dziennikach Ustaw: DzU z 2002 r. nr 153, poz. 1271; DzU z 2004 r. nr 240, poz. 2407; DzU z 2005 r. nr 64, poz. 565 i DzU nr 132, poz. 1110; DzU z 2010 r. nr 182, poz. 1228

Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2010 r. sygn. akt II SA/Wa 933/10; LEX nr 755493.

Należy w tym miejscu wskazać, że zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie sądowno-administracyjnym przyjęła się rozszerzająca wykładnia pojęcia informacji publicznej, obejmująca swoim zakresem nie tylko wiadomości wytworzone przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące takie funkcje, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie tych kompetencji, ale również wiadomości niewytworzone przez podmioty publiczne lecz odnoszące się do tych podmiotów (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt II SA 181/02 niepubl.; wyrok NSA z 30 października 2002 r. sygn. akt II SA 1956/02, LEX nr 78062; wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych: w Rzeszowie z dnia 18 lipca 2011 r. sygn. akt II SAB/Rz 29/11, LEX nr 853002, w którym Sąd ten stwierdził: *„Informację publiczną stanowią nie tylko dokumenty wytworzone przez podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej, ale także dokumenty wytworzone przez inne podmioty będące w dyspozycji zobowiązanego do udzielenia informacji, nawet wówczas, gdy w stosunku do nich przysługują inne uprawnienia w tym prawa autorskie”*; w Opolu z dnia 9 grudnia 2010 r. sygn. akt II SAB/Op 27/10; LEX nr 756135; w Krakowie z dnia 8 listopada 2010 r. sygn. akt II SAB/Kr 86/10; LEX nr 756103 z tezą: *Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez organy administracji publicznej, ale także te dokumenty, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań. Istotne jest aby dokumenty te służyły realizowaniu zadań publicznych przez organ i odnosiły się bezpośrednio do organu administracji publicznej”*; w Gliwicach z dnia 4 listopada 2010 r. sygn. akt IV SAB/Gl 54/10; LEX nr 759202; w którym Sąd stwierdził: *Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób dotyczących go. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa się przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części go dotyczą), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.*

Przechodząc do niniejszej sprawy, należy zauważyć, że wnioskowana informacja (wydatki ze środków funduszu sołeckiego) stanowi – w ocenie składu orzekającego w niniejszej sprawie – informację publiczną. Nie można tego zakwestionować, albowiem dotyczy ona wydatków ze środków publicznych. Zgodnie zaś z art. 1 ust. 1 udip każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną. Mając na uwadze treść art. 1 i art. 6 udip, uprawnione jest stwierdzenie, że informacją publiczną jest treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób go dotyczących. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa się przy realizacji przewidzianych prawem zadań.

W ocenie Kolegium wyraz „informacja” obejmuje swoim znaczeniem znacznie szerszy zakres pojęciowy niż wyraz „dokumenty” i nie można zawęzić i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów. Dokument jako

zawierający określone treści i wiedzę w danym zagadnieniu będzie zatem w szerokim rozumieniu tego słowa znaczeniu – podstawowym nośnikiem informacji publicznej. Faktury dotyczące wydatków ze środków funduszu sołeckiego będą zatem nośnikiem informacji publicznej w zakresie wydatkowania środków publicznych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 października 2008 r. sygn. akt IV SAB/Po 14/08).

Biorąc po uwagę powyższe należy dojść do przekonania, że wydatkowanie środków funduszu sołeckiego ze względu na charakter organu i rozdysonowanie w ramach jego kompetencji tych środków spowodowało wytworzenie informacji mającej charakter publiczny. Informacja ta zaś została inkorporowana w postaci dokumentów związanych z tym wydatkowaniem i mieści się w zakresie żądań wskazanych w pkt 1.3 wniosku z dnia 26 października 2011 r.

Warto w tym miejscu wskazać na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 11 września 2009 r. sygn. akt II SA/Ol 713/09 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl>), w którego uzasadnieniu Sąd wskazał:

„Stosownie do art. 1 ust. 1 u.d.p., informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych. W art. 6 u.d.p. ustawodawca zawarł przykładowy katalog informacji i dokumentów, które stanowią informację publiczną. Przy interpretacji wskazanych przepisów nie można pomijać, że prawo do uzyskania informacji publicznej wynika przede wszystkim z Konstytucji. W art. 61 ust. 1 Konstytucji przewidziano, że obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. W ust. 2 tego artykułu wskazano zaś, że prawo do uzyskiwania informacji obejmuje m.in. dostęp do dokumentów. Przy czym podkreślenia wymaga, że Konstytucja nie zastrzega, że dostęp ten dotyczy wyłącznie dokumentów urzędowych. Wskazać należy, że ratio legis normy zawartej w art. 61 Konstytucji i w ustawie o dostępie do informacji publicznej wynika z zasady udziału obywateli w życiu publicznym i sprawowania społecznej kontroli. W celu realizacji tej zasady obywatel ma prawo do uzyskania wiedzy o sprawach publicznych. Prawo to dotyczy informacji warunkujących świadomy i racjonalny udział obywateli w życiu publicznym, łącznie z podejmowaniem w tym zakresie decyzji w zakresie realizacji zasady zwierzchnictwa narodu lub ułatwieniem sprawowania społecznej kontroli nad procesami sprawowania władzy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 października 2008 r., sygn. akt IV SAB/Po 14/08, LEX nr 509779 i powołana tam literatura).

Wobec powyższego, skoro informacja publiczna dotyczy spraw publicznych, w szczególności zaś majątku publicznego i gospodarki finansowej prowadzonej przez organy samorządu terytorialnego, to wynagrodzenie za wykonane na rzecz tego organu czynności mieści się w definicji informacji publicznej, w szczególności w art. 6 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. Z naruszeniem zatem art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 1 u.d.i.p. odmówiono skarżącemu udostępnienia rachunków wystawionych przez zleceniobiorcę. Fakt, że rachunki wystawione zostały przez podmiot prywatny, wobec czego nie stanowią dokumentów urzędowych, nie oznacza, że dokumenty te nie podlegają przepisom u.d.i.p. Podkreślić należy, że informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem znacznie szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe. Wobec tego nie można zawężać tego pojęcia i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów urzędowych. Należy bowiem podkreślić, że

ograniczenie dostępu do informacji publicznej może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji). Tak więc organ władzy publicznej może i powinien odmówić dostępu do informacji publicznej tylko wtedy, gdy dotyczy ona wartości ustawowo chronionych. Nieprawidłowo zatem organ odwoławczy utrzymał w mocy decyzje organu pierwszej instancji w części dotyczącej odmowy udostępnienia kopii rachunków z lat 2008 i 2009 wystawionych przez W.D”.

Ograniczenie prawa do informacji wynika z art. 5 ust 1 i 2 udiop. Zgodnie z tymi przepisami - prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych (ust. 1). Podlega także ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

Jakkolwiek organ odmawiając udzielenia informacji publicznej nie powołał się na żaden z przywołanych przepisów, to niemniej jednak Kolegium wskazuje, że w jego ocenie, że aby uznać daną informację za tajemnicę przedsiębiorcy należy wykazać, że przedsiębiorca podjął kroki mające na celu zachowanie jej w poufności. Należy wskazać, że aby ograniczyć dostęp do informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy, podmiot obowiązany do udostępniania informacji publicznej musi - po pierwsze - wykazać w sposób bezdyskusyjny, że żądana informacja stanowi tajemnicę przedsiębiorcy, a po drugie - ustaliwszy, że tak jest, zwrócić się, nim odmówi udostępnienia informacji publicznej, do przedsiębiorcy, którego dobra mają być chronione, z zapytaniem, czy nie rezygnuje z przysługującego mu prawa. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 zdanie drugie udiop ograniczenie prawa do informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy nie dotyczy przypadku, gdy przedsiębiorca rezygnuje z przysługującego mu prawa.

W związku z powyższym - w ocenie Kolegium brakowało podstaw prawnych do wydania kwestionowanej decyzji.

Mając na uwadze to, że organ wyraźnie nie wskazał, iż ograniczenie dostępu do informacji miało miejsce z uwagi na naruszenie tajemnicy przedsiębiorcy, a Stowarzyszenie w uzasadnieniu odwołania kwestię tę podnosi - jedynie na marginesie rozważań Kolegium można zauważyć, że według art. 16 ust. 2 pkt 2 udiop uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej musi zawierać m.in. imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji. Warto także dodać, że według wspomnianego już art. 16 ust. 2 pkt 2 udiop uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej powinno zawierać oznaczenie podmiotów, ze względu na których dobra (z art. 5 ust. 2 udiop) wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji.

W odniesieniu natomiast do okoliczności podniesionej przez organ w piśmie z dnia 30 listopada 2011 r. przekazującym akta sprawy z odwołaniem w zakresie

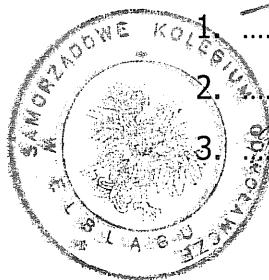
treści art. 34 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych – Kolegium wskazuje, że rzeczony przepis jakkolwiek enumeratywnie wymienia formy jawności gospodarowania środkami publicznymi. Taka konstrukcja przepisu spotkała się, już na gruncie ustawy o finansach publicznych z 2005 r., z krytyką, jako rozszerzająca zakres informacji niepodlegających jawności. Wyczerpujące wyliczenie przejawów realizacji jawności gospodarowania środkami publicznymi nie oznacza niedopuszczalności uzyskiwania informacji o publicznej gospodarce finansowej w inny sposób, niż wymienione w art. 34. Inne uprawnienia, niewyliczone w powołanym przepisie, dotyczące np. gromadzenia i wydatkowania środków publicznych lub działalności finansowej organów władzy publicznej, stanowią informację publiczną, dostępną w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (vide Ludmiła Lipiec-Warzecha; Komentarz do art.34 ustawy o finansach publicznych – ABC 2011; Legalis).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji i nie służy na nią dalszy środek odwoławczy.

Jako taka może być natomiast zaskarżona przez stronę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie. Skargę składa się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Elblągu (82-300 Elbląg, ul. Związku Jaszczurczego 14A). Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, oznaczenie organu, którego działania skarga

Podpisy składu orzekającego:

1. _____
2. _____
3. _____

Decyzję otrzymują:

Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich
ul. Ursynowska 22/2; 02-605 Warszawa

Do wiadomości:

Burmistrz Morąga
14-300 Morąg, ul. 11 Listopada 9
wraz z aktami sprawy

2. SKO a.a. ACz.